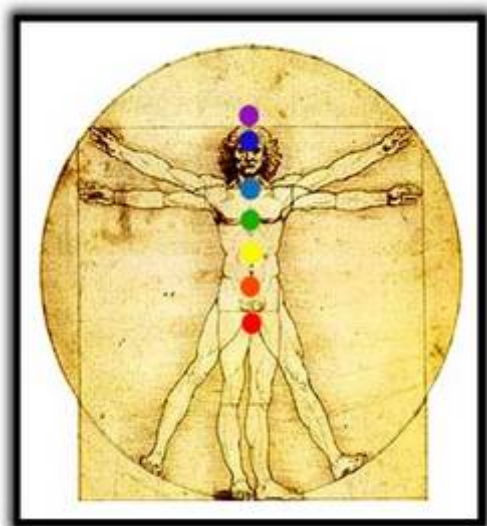

OLERKIAK (IV)

Xabier Galarreta

© Marjinalia Bilduma

© Xabier Galarreta

Lege-Gordailua: SS-424/02

Sartaldean neuzkan
muturrak sartuta,
anaitxo...
Belar ondu usainak
zorabiatu-rik,
hantxe gelditu nintzen
hordi,
hondoari begira.
"Bizitza" pentsatzen nuen
"horixe duk: imajinatzeko
[dagoen arpegio".]
Hordi eta hori nengoen,
kanpotik zein barrutik,
eta ametsak
    esna
        arrastatzen nituen
                    aspalditik.
Definitiboki,
    ardorik gabe
        mozkortzen den jendea
            —jendilajea ez bazen—
                maite nuen nik.
Bai, anaitxo,
    hornitegia ederki horniturik neukan:
        edariak, haragiak, amets lizunak,
akordeak...
Besterik behar al nuen, ba?

---

¹ Testu guztiak idatzita daude musikaren eraginpean;
eraginak, berriz, askotarikoak dira: Big-Band, J. Hendrix,
Santana, Eric Clapton, Bob Marley...

Hornos lurmuturrean nengoen.
ezer ulertu gabe,
hantxe utzi ninduen autobusa
[madarikatzen]
zeren nik beti gorroto handia
izan bainien itsasoari
eta itsasoari lot nintzaketen lan jardunei.
Zorriak, dakizuenez —zuk ere, anaitxo—
basapizti txit gozoak dira
bai tratuan bai afaritako.
Horratik, pozik nengoen
Hornos lurmuturrean egoteaz,
han ez baininduen inork ezagutzen
—ni neu izan ezik—.
Hornos lurmuturra bazen
hormigoiz eginiko amets zoragarriaren
antzeko,
eta hain zen ezinezkoa
ezen neure horizontaltasuna jarri bainuen
aproban.
Behin, Amazonas ibaian nengoela,
halako bizipena izatea
egokitu zitzaidan.
Tamalez, ito egin nintzen
ibaitik gora bizi ziren gizaki zuri-beltzen
malkoetan
urperaturik.
Neskatoa lotu nuen
abesti batekin;
eta beste batekin
hura askatzera nindoala,
damutu zitzaidan

eta
beste abesti batekin
hura areago kateatzea
deliberatu nuen.
Izena lotu nion;
barrena, arima, egun bateko musuak
lotu nizkion;
oin zuriak eta sentimendu gozoak,
ere bai.
Den-dena lotu nion;
alde guztietatik.
Zirrikitu bat bera ere ez zitzaidan
[oharkabeen pasa.]
Oso goiz zen
inora berandu iristeko.
Neska hura zauri bat zen,
antzinako zauriei lotuta.
"Bihotzak gora!" pentsatu nuen alai.
Gaua aurrera zihoan.
apurtxo bat *zeken... lotuta... kateatuta...*
Ardo botila hutsek
dirdirutzen zuten
erlauntzaren barrutik
bipil, indarrez,
behialako hitz politak,
sentimendu onak —itzaltsuak—
aurpegiratzen
zizkigutelarik.
Beharturik nengoen
gauzak ziren bezala
onartzera: beltz, gorri, hori
eta zuriak ziren,

noski.
New York ez zen existitzen
                    hiztegia baizik,
                                    ni bezala...

Udaberrian
    lumaberritzen diren poeten etxean
                                    sartuta egoten naiz beti.
Ez zaizu inporta, ezta, anaitxo?
Nire lumak dira kolore guztietakoak,
                                    ostadar ezinezkoak daramatzat atxikita,
                                    eta mugitzen naizenean
  transformatu egiten naiz.

Lumak dira banderak, zeinuak bezalakoak;
dira sotanarik gabe geratutako luistarrak
  [bezalakoak].

Handitu zait gauza guztietaz
                                    jakiteko jakingura.
Nork saihes dezake
                                    hegan egitea
  txoria izanda?

Egia esan,
                                    guapoa baino nintzen
  itsusia;

baina, denborak lagun,
                                    begi bat handik
  hankatxo bat hortik
  maileguan hartuta,
joan nintzen nire gaurko aurpegia
  [osetzen.]

Eta orain,
                                    daukadan lumaiaz

harro nago
—batzuetan, nire auzoko harakinari
gauzak aurrenekoan
aditzen ez badizkiot ere—.

Hau da hau, anaitxo!
Nork esan behar zuen,
nik,
txori honek,
noizbait okela maitatuko nuela?
nire lumajea den ederrarekin!
—barka, erdarakada bada,
*"eske nik, euskaraz,
erdarakadak ere maite ditut"*.

Zahartzea bezala da hau,
sai-hes-te-zi-na.
Eskerrak, lumaberritzen naizen bakoitzean,
itxaropenak ere berpizten zaizkidan;
bestela...

Bizkaian, antza,
nekazariari
lugina ere
deitzen diote.

Hitz polita da, dudarik gabe,
akordio bat
bezain
polita...

Lugina, ameskina (ametsak lantzen dituen),
olerkaria...

ba ote dago
patu ederragorik
unibertso guztian?
Iparraldean, berriz,

lulia
deitzen diote
    aurka egiten digun
        haize harroxkoari.

Eta bukatzeko,
    "ludi" hitzari
        erreparatu behar diogu
—hain hitz polita izaki,
        "erreparatzeko" ezer gutxi badu
ere—.

    Barka, txiste merkea da eta.
Ludia, ludiko amets guztien alde
    apostu egin zuen
        baserritar ilustratuak
    —nik—
galtzontziloak ere
    galdu zituena.

Epa! epa!
    norena da lukainka hori?

Epa!
    ez utzi sutan arduragabeziaz,
    lukainka ona da eta!

Epa! epa!

Musikaren
hiztegi entziklopedikoa
handiegi zetorkidan
alde guztietatik.

Ez zegoen zer eginik,
hiztegi asko zen niretzat.
Askoegi, inondik ere...

Itxaropentsu,
heltzen nion
hurrengo minutuari.
Bizitza ez zitzaidan itxiko
hurrengo izkinari
buelta emanda.
Itxi, begiak
eta aukerak
eta zorionak
soil-soilik itxiko zitzaizkidan
gehienera ere.
Baina hurrengo minutua,
hurrengo itxaropena,
hurrengo "hurrengoa",
hori
sekula
sekula ez zitzaidan itxiko
ziurraski...
Itxarobideak agortezinak nituelako.
Ni nintzen kapitaina,
abandonaturiko ontzi batena...
Halere, ezpain artetik
jalgitzen zitzaidan kanta
gelditzerik ez neukan:
You are my last *esperantza*...
my last *babeslekua*...
Gero, begiak ireki nituenean,
sendagilearen itxarongelan
aurkitu nuen nire burua,
osatzerik ez neukan minbizi haren esklabu...

Malder naiz...

Horrek esan nahi du

"elbarri"

edo antzeko zerbait.

"Malda" hitzetik apika...? ☺

Nire atzean, norbaitek oihu:

"Maldizioa, bihotza lapurtu zidatek!".

Denok barrez hasi ginen,

eta gure bularretan

zabaltzen zen

zuloa

nabarmenkeriaz erakusten genion

mundu guztiari.

Oroitzapenak
eta beste santu guztiak
bitarte ditugula,
nik,
gaur gauean,
abesti hau
kantatu nahi dizuet.
Da, izen eta guzti
aurpegi eta guzti
dauzkan abesti zahar bat.
Jada galduta,
denboraren zoko-mokoetan.
Oroitzapenak, anaitxo,
badakizu
direla
mamuen antzeko,
gure gorputzetik
bereizitako itzalak,
trukean
ezertxo ere
jaso ez bagenuen ere.
Horregatik, anaitxo,
lagunok,
gaur
nik
abesti hau
kantatu nahi nizueke.

Gametofito.

Horixe naiz ni.

Gametofito fameliko bat.

BAT!

Bale?

Ez bat ez bi.

BAT!

Gooora Gipuzkoa-koa-koa!

(garrasi egin zuen
ahate itsusiak

—nik, faborez—).

Ga-ga-ga.

Horiexek izan ziren

nire lehenengo hitzak

—grabatuta dauzkat, anaitxo—.

KomoaiDeus!

Tira, ganadu mota hau

dut maite;

ze ingo diogun ba!

Merkealdietan,

nork begiratzen dio

jeneruari?

Ga-ga-ga.

Ez da erraza

ganadua

ganaduzalearengandik

bereiztea,

biak arrazakoak direnean,

bi-biek odolean daramatenean.

Simaur freskoari darion gozoari

atzemateko gai ez den hiritarra

halafede. sutara bota beharko genuke,

Nire jabetzaz
    jabetzen naizenean,
esklabuen pare
    sentitzen naiz.
Hau ez bada bihotzarekin idaztea
    —bizitzea—
Goizuetakoek
    eta Leitzakoek
azal diezadatela.
Jade urtua
    dut
    zainetan,
balio du
    nire odolak
    urrea.
Niri
    astelehenetan ere
        jai ematen didate;
behar dute eta,
kontuan harturik
nolako nazka diedan
    igandeei.

Apur bat sinfonikoa naiz,
    oraindik zehazturik gabe
        dauden hitzen antzera;
konfidantza harturik, berriz,
    nire tokiaz jabetzen naiz,
    nire lurraldean sartzen naiz
        pozakarturik.
Iparraldean ikasitako beste hitz bat:
"jabalaldia",
    barealdia (bereziki itsasokoa),
    une lasaia (oro har).
Oi, anaitxo,
    zeinen antzekoak diren
        itsasora garamatzaten
            ibai bideak...

***

Adieraz ezin daitekeen bide bat
    dago
    gugana iristeko.
Baina nork du giltza,
    nork aukera,
    nork abagunea?
Mozkortiok, soilik.

Bertso askeak egingo ditut
askatuko nautenak
kateatuko nautenak;
bertso askeak,
bertso nazkatuak
bertso biluzi
eta koadratuak (biribilak baino).

Nire bertsoen
bertsio librea
egingo dut
kateen zama izugarri...
arina
bada ere.

Bertso lerroak
eta
bertso kateak
egingo ditut
gaur, bihar eta etzi.
Bertso lerro aske handiak
eta txikiak
eta ertainak.

Bertso paperak
bertso saltzaileei saltzeko.

Bertsoak bota eta jarriko ditut,
bertsotan ari, jardungo dut;
bertso lerro handiak
eta txikiak.

Lehertu arte;
agortu arte;
barrutik
apirileko upela bezala

sentitu arte.
Eta orain,
gozatu
nire uztaz,
nire aurtengo uztaz,
begiak itxita...
[Zeinen zaila den nork bere ahotsa aurkitzea].

Dadoak berriro ere
bota nituen
hamaikagarrenez
nire bizitzan.
Orain, karakterologiaren aitzakiaz
zitaldu nahi nuen
neure burua.
Soinua ez zen oso ona,
baina...
Txu-txu trena
motelegi zihoan.
Bi pezetako munstroak, alegia...
Ez zen nahikoa, inondik ere.
Nik helburu
askoz jasoagoak
ezarrita nizkion
nire buruari,
bai garai hartan
bai aurreko garaietan
—beti erantzuten
jakin ez banuen ere—.

Blues hau
azkarregi sartu da.
Ia-ia
ez dut
dadoak botatzeko
astirik izan
—lojikoak naiz,
bertsolariak bezain—.
Arestiren
zuzia
eta irainak,
nire kontu
please.
Ez gaitezen zinikoak izan,
baina inolaz ere ez paletoak
—hori bai bekatua—.

"Dardara" onak ditut,
anaitxo.

Tu comprend?
(Est-ce que tu comprend?)
—plus ou moins—.

Nik harmonika
beti

belarriz

jo izan dut.

Blues ona, hortik dario
hobekien.

Ez baita ona
konpromiso gehiegi hartzea,
azken batean
xirula jotzeko.

O, baby!
zeinen

haragitsuak

dituzun ezpainak!

Zu zara... zu zara...
beti itxaron dudana.

Zu...

Zu bakarrik...

"Kutxot bat arno edan dugu",
anaitxo.

Ez, ez egin barre.

Gaur, Hendaiara joan gara paseatzera
eta hango mila hitz eta esaera
pigatu zaizkit

buruan.

Esaterako,

"Kuxeluz"

—ixilik—

kontaidazu

nor zaren,

anaitxo...

Apur bat galdurik nenbilen,
solaspide izandakoa
berreskuratzeke modurik ez neukalako.
Hala ere,
soldatapeko artista guztiak bezala,
eusten jakin nuen.
Eta sokatik gogor eta luze tiratuta ere,
ez zela inoiz puskatuko
iruditzen zitzaidan.
Orain, hitz asko behar nituen,
Vivaldi zen eta.
Solfeatu behar nuen grinaz,
nire solaskidea ez baitzen
edonor.
Batzuetan,
nire buruari galde egiten nion
nolatan barneratu nintzen
bakartasun horretaraino,
baina inoiz ez nuen
mereziko zukeen
erantzunik aurkitu.
Olio lubrifikatzailea bezala
sentitzen nintzen
nire zainetariko bakoitzean zehar.
Eta galde egin nion nire buruari:
"nolatan gorrota dezakete emakumeek
halako gizon bat,
batzuetan tontakeria handiak esan arren?".
Ondoez nengoen.
Amaiera hurbilagotzen
ia-ia

entzun nezakeen
ondoez horretatik.
Ez zegoen suspertzeko astirik.
Triste nengoen,
nire futbol taldea
ez baitzihoan ondoegi.
Inuzenteegiak ginen.
Lokatz azpiko bideetan
bilatzen genuen ur freskoa.
Iparraldetarrak
izan zitezkeen edonortzuk:
Eskandinaviakoak ala gu geu.
"Así no vale"
esan zuen norbaitek.
Eta bizkar eman genion,
ezikasi galantari!
Misterioak lurra sarraskituta zeukan.
Denboren misterioa —atzean utzitako
denboren misterioa—
deia bezalakoxea zen
basamortu hartan.
Denok ginen gorra;
eta komeni zitzaigunean,
mutuak
—kristoren mutuak,
bai horixe!—.
Hungaria ez zegoen hain urrun.
Egia esan,
urrun zegoen gauza bakarra
hurbiltasuna baino ez zen,
Euskal Herria baino ez zen.
Izan ere,

gorrak
gure herrian
milioika zenbatzen ziren
—hamarnako batzuk

besterik izan ez arren—.

Eta gu,
musikariak ginen;
ez genekien beste ezer,
jotzen baino.

Baina denak gorrak ziren;
eta azkenik,
egun batean,
guk geuk ere erabaki genuen
gorrak izatea,

eta orduan
belarriak moztu genituen
zerrakote handi batez.

Eta egun hartatik aurrera,
ez genuen arazorik izan
besteak bezalakoxeak izateko,
besteak bezain gorrak izateko,
besteak bezain inuxente/errudunak izateko.

Hurrena izan zen
muga bat jartzea,
noraino hurreratu ahal ginen erabakitzeko.
Ez gorrotorik gehiago bihotzean
ez desplazerrik gehiag bizitzan,
bazen garaia gure indarraren berri

[emateko eta!]

Zeruan
hurkotasun jasangaitz bat
irakur zitekeen.

Hori ere hutsa...

Baina,
zer ginen
geure huskeriaren
ondorioa baizik?

Barrena hustea
—poetikoki esanda—
pixa egitea zen.

Beraz,
zertarako ibili
poeta itxurak egiten?

Hustuketa gelditzerik ez zegoen,
Geure —eta besteen— gernua
hurrengo hamazortzi
mendeetan
[edan behar].

Hortaz,
patua hurrupatzen ikasi
eta horrekin etsi beharra geneukan.
Hausnar egiterik ere ez geneukan
—bizia salbatzeko
jarri ziguten baldintza bakarra
horixe izan zen eta—.

Gure humanismotik hurbil bizi ginen,
neurri handi batean;
egiatan, hunkituta baino
ez bageunden ere.

Kalean, bat-batean,
sekula ez genuke emakume
eder bat ere topatuko,
esango ligukeena:
zurea naiz gorputz eta arima.

Beraz, gerra hura galduta geneukan zeharo.
 Egin genezakeen gauza bakarra
     une txar hura
         nola edo hala
         ahalbait lasterren
             zurrupatzea zen
 —norberaren gernua edatea
     ezeini/inori gustatzen ez bazaio ere—.

Ni naiz, bai,
 olerki endemiko hauen erruduna
 —sortzailea esatera nindoan, baina...—.

Berrorrek barkatuko dit
     nire endogamia latz hau.
 Endekapenak —badakizu, anaitxo—
     ez du mugarik.

Eta begia zerura altxatzen dudanean,
 nire arimaren, aurpegiaren, espirituaren
 distortsioa besterik ez dut ordain gisa
 jasotzen.

Bihotza daukat lixaturik piku
                                   [sofritua bezala.]

Mesedez,
     emaidazu hitz bat,
 sendatuko nauen berba bat,
 berbo bat,
 berborrea bat.

Mesedez,
     ez nazazu mihinaz irato;
 emaidazu kilo bat angula
 nire zorionaz jabe gaitezen,
 denok,
     zu, ni eta denok.

Urte berriak ireki ditu
bere ateak.
Zergatik uste du jendeak
urte berria urtarrilaren lehenean hasten dela?
Ez ote dakite
udaberriaren albiste
euren existentzia gorrian?
Helduko zaizkigu garai berriak,
zahartuko gaituztenak,
erremediorik gabe,
helbururik gabe,
inkonstzientzia osoz,
egunak amaitu arte.
Beti maitatu dut
endokriminologia.
Harrapaturik nago
nire presentean,
nire biharamun urrun eta hurbilean,
nire/zure harrokerian,
giza harrokeria bedeinkatu honetan.

Ez dakit
zer dela eta
gogoratzen naizen
horren sarritan
Gabriel Arestiz,
hura eta biok
hain desberdinak izaki.
Nire endekapena
guztiona da,
eta horrek bakarrik batzen gaitu,
adierazten gaitu,

zentzuz hornitzen gaitu.
 Gu "gaituk", bai
     —hizkuntzak ederki daki
         bide zidor eta zoko-moko
                             guztien berri—,
 suelto gelditzen garenok,
     gu geu bakarrik gara,
 eta gure mesfidantza hiper atrofiatua.
 Nire hitzen tenienteordea naiz
     —zure aginduetara, anaitxo—;
 ni naiz bidaia honetan kontsumitzen den
   [bakarra],
 baina zu ez kezkatu,
 kiloko txuletak amaitezinak dira eta.
 Oi, Euskal Herria,
     zeinen zorritsu bilakatu nauzun,
     maitasun itsu guztiek bilakatzen gaituzten
   [bezala
   ].
 Batzuetan
     —alferreko itxaropena!—,
 iruditzen zait
     etorkizunerako
     —ezerezarako—
         hitz egiten dudala,
         maitatzen dudala,
         hiltzen dudala,
 akabatzen naizela
     betizu hezurtsu baten pare,
 mendi ilun errepidez jositakoetan barne
     herbesteratuta;
 oi Euskal Herria,

zeinen garesti saltzen didazun
inoranzko bidaia txartel honen
esperantza!

Zeinen garrantzitsuak garen
olatuak harrapatzen gaituen arte
eta hondora eraman...

***

Gu, olerkariok,
ez gara
luzaro bizitzeko
jaioak izan.
Bihotza baitugu eri...

***

Garaiz gelditzen jakingo banu,
jakintsua izango nintzateke.
Zoritxarrez,
halako bakar bat ere
ez da existitu
orain artean.

***

Ezer ederragorik
ez da munduan
pentsamendu berri baten zain
egotea baino.

***

Ez dakit
edertasuna zer den:
kontzeptua, zehaztapena...
Nahikoa dut hori dena bizitzearekin.
Nori axola zaio heriotzaz teorizatzea?
Filosofoari akaso;
artistari ez, egon ziur.

***

Nire inguruan
mundua dago hil zorian;
bien bitartean,
epitafioetan dihardut,
inoren ohorez berezirik ez.
Denbora, pasa-hutsa baino ez da eta.

***

Ahal izango banu,
zainetan ardoa sartu nuke
odolaren ordeztan,
munduko —edo, behintzat, Euskal Herriko—
poetarik
handiena izateko,
errimarik eza gora-behera.

***

Gu, Euskal Herriko poetok,
bi bizitza ezkutu dauzkagu:
bata, jendaurrean;

bestea, gure buruaren aurrean.
Bai bata bai bestea,
gure lotsagarri.
Ez nuen inoiz uste izan
hain patetikoak izatera
hel gintezkeenik.
"Izorrai".

***

Lore zimelak
eta
hitz mortuak
ditut
bidaide.
Eta hi, nahi baduk/n...

***

Nire begirada
argazki kamera da.
Nahi baduzu,
jar zaitez nire aurrean
eta egingo dizut
argazki bat.

***

Nire hitzak editatzen ditut,
zeruertzean sakabanaturik
—baina ordenan—
aurkitu ditudan
nire hitzak.

***

Urrun egotea
hurbiltasunaren sentsazioa
baino ez da.

***

Sentsazioa
txanponaren
beste aldea da.

***

Egunen batean
jendea
konturatuko da
hautseztaturiko hitz baula
baino gehiago
izan garela.
Eta ordurako ez da
beranduegi izango.

***

Beti daukagu
    itzultzeko aukera,
joateko aukera
    (ez) daukagun bezala.
Zuri,
    zer iruditzen zaizu?

***

Pentsatzeari diogun beldur hau...
    Batzuek uste dute
        gauzak "A" ala "Z" direla.
Konturatu ere egin gabe
    gu geu garela
"A"tik "Z"ra doan bidea,
        tartea, abezea.

***

Egunsentian,
    hiriko txori talde zalapartatsuek
        nire gaztaroaren kanta
            errepikatzen dute
                behin eta berriro,
                    eternidaderraino...

***

Gorroto dut
    nire ahotsa
        erdaraz;
uste dut

horregatik naizela
horren biolentoa,
horren zakarra
eta jasangaitza
erdaraz
idazten dudanean.

(Eta gutxixeago edango banu, hobe) ☺

***

Auzoko mutiko beltzak
gorrotoz
jotzen dituen polizia beltza naizela
iruditzen zait batzuetan;
eta beste batzuetan,
polizia beltzaren kolpeak
gorrotoz hartzen dituzten auzoko mutiko
beltzak

[naizela].

***

Pilota
pirrika eta boteka
maldan behera abiatu zen,
tapatu gabe zegoen estolderia batean
betiko galdu zen arte.
Orduan, mutikoak, amore emanda,
zuloari begira geratu ziren,
egun hartako itxaropenak pot eginda.

Handik gutxira, ordea,
pilotarik gabe tenisean jokatzten
zeinen trebeak izan zitezkeen
ederki erakutsi ziguten.
Nork ez du uste
bizitzako onena
haurtzaroan ez dagoenik?

***

Zeinen nazkagarria den bizitza
musikarik gabe.
Nork nahi luke
halako bizitza bat?
Ezta gorrek ere
—horiek euren baitan
daramate musikarik gozoena—.

***

Bihotza kizkurtuta neukan:
zeinen zabala,
zeinen mugagabea
izan zitekeen emozioa!
Sekula izan den itsasorik harrigarriena da.
Hor asebeteko ez zaituena
ez duzu
beste inon aurkituko.
Gure bizitza norabide bakarrekkoa dela
diotenak
xuxen arraiio daude,
bai horixe.

Jakin nahi dut
mina nabaritzeraino;
eta izadiko haitzuloetan,
nire jakintza osoari uko egin.

Jakin nahi dut
non dagoen nire perbertsioa
non zurea,
gau honetako jauregiak
ez baitira argigarriekiak suertatzen
eta galderak hil egiten zaizkit
ezpainetan,
feldrozko galderak,
urdinak
—txikiak nahiz handiak—.

Jakin nahi dut
mina nabaritzeraino;
eta begiak ixten ditudanean
bizirik nagoela sentitu.
Eta amaieratik urrun,
jakinminaz harantzago,
ate bat itxi
eta beste bat irekitzen den

[ziurtasun osoa izan].

Gauzak beti gertatu ziren
tankera horretan:
gertatu izan ez balira bezala.